

Quan et proposes fer la volta al món a vela, has de triar una ruta i ho fas pensant en els llocs per on t'agradaria passar. Abans de sortir de l'Estartit tenia clar que uns dels llocs que no em volia perdre, a part de Bora Bora, eren: San Blas, Tonga i les Tuamotu. Després, és molt possible que t'emportis sorpreses agradables de llocs dels que no pensaves que et sorprendrien tan gratament, però... com acostumo a dir, que t'agradi o no un lloc, depèn molt de la companyia i del teu estat d'ànim.

Sortint de les illes Marqueses estàvem a unes 500 milles de les Tuamotu, que a priori, era un dels destins seleccionats com a favorit.

Havia llegit molt sobre els navegants que entraven a vela als atols de les Tuamotu, però no m'imaginava com eren en realitat. Aquestes illes acostumen a ser com un anell format per petites illes envoltades de corall que acostumen a tenir una entrada o dues com a màxim, i que un cop estàs a dins d'elles, és com navegar per un llac, la calma és total.

Darwin explicava el procés de formació d'aquestes illes afirmant que a l'interior de l'anell hi havia un volcà, i que aquest, amb el pas dels anys s'havia anat enfonsant fins deixar visible externament, únicament la barrera coral·lina. En aquest procés es troba Bora Bora actualment, on ens trobem amb una muntanya volcànica a l'interior d'una barrera coral·lina, i la muntanya s'enfonsa un centímetre cada segle. En uns quants milions d'anys, Bora Bora serà igual que qualsevol de les illes Tuamotu, ja que d'ella només quedarà visible exteriorment l'anell coral·lí que l'envolta. Aquest moment però, com és evident, no el podem viure nosaltres.

FORTS CORRENTS PER ENTRAR ALS ATOLS

Als atols no s'hi pot entrar quan a un li ve de gust. Les profunditats passen dels 2.000 metres a l'exterior, fins als 5 o 6 que hi ha als canals d'entrada i sortida. Això fa que hi hagi uns corrents molt forts. Quan la marea puja, el corrent t'empeny cap a dins, i quan baixa, t'empeny enfora amb una intensitat, en ocasions superior als 7 o 8 nusos. Aquest fet fa que el nostre motor sigui incapaç de vèncer el corrent, quan aquest és frontal. De fet, les guies nàutiques diuen que el millor moment per entrar és precisament en els moments de canvi de corrent, quan hi ha una calma aparent. S'ha de tenir l'habilitat suficient per calcular quan la marea està a dalt de tot, o bé a baix de tot.

Això m'inquietava, precisament perquè nosaltres no estem acostumats a navegar amb mareas i no som grans experts en fer aquests tipus de càlculs. Una altra norma bàsica que ens vàrem marcar va ser que sempre entràriem als atols de dia. En cas d'arribar de nit, esperàriem a entrar la matinada següent. Aquesta norma l'hem seguida durant tot el viatge de la nostra volta al món. Als llocs que no coneixem, a no ser que es tracti d'un port amb il·luminació ben marcada, hi entrem sempre de dia, amb llum solar.

El nostre proper destí era Fakarava, on ja ens esperaven els següents tripulants que ens acompanyarien durant els propers dies.

TUAMOTU SIGNIFICA "MOLTES ILLES"

Tuamotu significa "moltes illes". Vàrem decidir que recolliríem els nous tripulants a Fakarava i els desembarcaríem uns dies més tard a Rangiroa, precisament perquè era una de les poques illes en què hi havia un petit aeroport.

La navegació des de les illes Marqueses fins a les illes Tuamotú va ser ràpida, tot i que el pronòstic inicial era de molt poc vent. Tot i així, no vàrem arribar a temps per entrar a Kauehi, una illa situada unes 20 milles abans del nostre destí, amb llum solar. Va ser una pena perquè hauríem pogut descobrir un altre indret, a banda de descansar fondejats, però la navegació comporta això, i vàrem decidir continuar fins a Fakarava. Com que estava molt a prop, vàrem haver de treure quasi tota la vela per poder navegar tota la nit el més lentament possible i no passar-nos de llarg. Quan va començar a clarejar ja feia estona que navegàvem per davant del canal d'entrada de Fakarava.

NERVIS I EMOCIONS

Era el nostre primer atol i estàvem entre nerviosos i emocionats.

A simple vista ja vàiem veure unes crestes formades davant l'entrada del mateix, i donava la sensació que el mar estava bullint.

Per sort no estàvem sols i observàvem altres velers que també esperaven per entrar. Un d'ells es va avançar i, quan es trobava a l'entrada del canal, va decidir tornar enrere. Vàrem interpretar que el corrent encara era massa fort. Ens ho preniem amb calma i continuàvem observant des de fora, com també feien els altres vaixells. Vàrem aprofitar per esmorzar i esperar que la marea ens donés la seva autorització per passar.

Efectivament, havia arribat l'hora. Vàrem encarar el canal d'entrada i, amb la potència del motor, ens vàrem dirigir cap a l'interior de la llacuna. Va ser emocionant perquè tot i que el corrent en aquell moment era molt fluix, vàrem passar d'estar navegant per damunt de milers de metres de profunditat, a navegar per aigües someres. Per fi erem a dins! El nostre bateig havia estat un èxit.

Els propers dies vàrem visitar diferents illes i vàrem repetir aquesta maniobra en els diversos atols pels que vàrem passar.

EL PRIMER VOL EN GLOBUS

Entre la nova tripulació del Bora Bora hi havia dos pilots de globus, i aquests no volien deixar passar l'oportunitat de volar en un indret únic, sent, possiblement, els primers en fer-ho.

Estudiant la zona i les condicions del vent ja s'intuïa que el vol seria arriscat. Els vents alisis eren fluïxos però constants, i la direcció dels mateixos no donava masses opcions. Els dos pilots estaven disposats a intentar-ho però, si el vent ens portava més enllà de l'atol ja no podríem aterrar, a no ser que ho fèssim a mar obert, amb la companyia de taurons i altres peixos similars.

Les ganes varen poder més que la consciència i vàrem iniciar els preparatius. Vàrem descarregar a terra tots els estris necessaris per al vol, com ara la cistella, el cremador, el ventilador, la vela, el gas propà, i un munt de coses més, totes elles necessàries.

Com que ens trobàvem en una llacuna, només hi havia la opció de sortir d'un costat de l'atol i anar a parar a l'altre. Uns 8 km aproximadament. L'equip de terra ja ens espavilàvem per anar a buscar-los, tot i que no ho resultaria fàcil. No hi havia carretera a tot l'atol.

L'expectativa era gran i els pocs habitants de l'illa s'acostaven a veure com inflàvem el globus. Aquest no té timó i el seu rumb el mana el propi vent. A vegades, a diferents alçades el vent presenta direccions diferents, però això, en aquell moment era una incògnita.

Tan bon punt el globus es va enlairar i va iniciar el vol, els de terra ja vàrem adonar-nos que allò no anava bé. Els càlculs que havíem fet no eren exactes i estaven destinats a sortir de l'atol. La preocupació va passar a ser si podrien aterrar en alguna altra illa, o bé baixar ràpid i amarrar a la llacuna interior, donant per perdut tot el material.

Només quedava una opció possible per salvar el globus, i a ells.

Consistia en remolcar-los fins a la platja. Amb la nostra pneumàtica i el motor de dos cavalls però, no hi podíem fer res. Amb el veler tampoc, perquè la nostra velocitat era massa baixa per poder atrapar-los.

Per sort, a la zona hi havia un centre d'immersió amb una barca ràpida i potent que, quan els hi vam explicar el problema, de seguida es varen bolcar en ajudar-nos. Gràcies a ells vàrem poder arribar a la zona on es trobava el globus i el vàrem poder remolcar fins a una platja segura i solitària.

Afortunadament, l'aventura va acabar bé i vàrem aconseguir salvar tot el material, que ja tenim a punt per al proper vol, que, si tot va bé, serà a les illes Tonga. *Esperem que en aquesta ocasió no sorgeixin tants problemes...*